

Barınamıyoruz Sokaklardayız mı Dediniz

– Sami Biber · 05 Ekim 2021

Evet... Günümüz itibariyle Türkiye'mizin en önemli sorunlarından biri üniversite öğrencilerinin yurt sorunları...

Bazı öğrenciler veya öğrenci kılıfına bürünmüş bazı gençler 1.Fotoğrafta da gördüğümüz gibi sokaklarda yatıyor (!) Çünkü devletimiz bunların barınma yani özetle yurt sorununu çözememiş.

Ülkemizde böyle bir eylem başlamış lakin İçişleri Bakanının yaptığı açıklamalara göre bu eylemleri başlatanların büyük bir bölümü üniversite öğrencisi değil. Üniversite öğrencisi olanların büyük bir bölümü yurt başvurusunda bulunmamış. Yurt başvurusunda bulunanların büyük bir kısmı bir yurda yerleştirilmiş ama yerleştirdiği yurda kaydını yaptırmamış.

Ancak tabii ki bir de yurt sorunu ile ilgili rapor var. Bu raporu da Gençlik ve Spor bakanlığı hazırlamış üstelik.

Bu rapora göre:

1- -“(Deprem konusunda) Konut ve işyeri binası olarak tasarlanmış binaların yurt olarak kullanılması can ve mal güvenliği açısından tehlikeli.

2-Konut tipi binalarda, yangına yönelik yağmurlama sistemi, otomatik yangın algılama sistemi, durum aydınlatma sistemi, yangına dayanıklı kapı imalatı ve mutfak davlumbazlarında söndürme sisteminin bir kısmı ya da tamamı bulunmamaktadır.

3-Asansörler konut tipi olarak imal edildiğinden, planlanandan daha yoğun kullanılmaları sürekli arıza vermelerine neden olmaktadır. Bu arızalar kullanımdan kaynaklandığı için bakım ve onarım giderleri Bakanlık tarafından karşılanmaktadır.

4-Alt yapı tesisatları yoğun kullanıma uygun değildir. Su deposu, sıhhi tesisat, jeneratör sistemi ve ısıtma sistemleri, kapasitelerinin üzerinde çalıştığından yetersiz kalmakta veya arıza yapmaktadır. Mal sahipleri taahhüt ettikleri halde kapasite ve güç iyileştirmelerini yapmamaktadır.

5-Engelli odası, lavabosu ve tuvaleti yeterli sayıda ya da hiç bulunmamaktadır.

6-Binalarda mutfak ve yemekhane bölümleri olmadığından, binanın depo veya bodrum bölümleri bu maksatla kullanılmaktadır. Bu alanlar gerekli fiziki koşulları sağlamadığından, Ramazan ayı gibi yoğun

dönemlerde açık alanlara çadır kurulmaktadır.

7-Binalar daire tipi bölümlerden oluşmaktadır. Daireler ortalama bir aileye göre tasarlandığından, öğrenciler için yeterli lavabo, tuvalet ve çalışma alanı bulunmamaktadır.

8-Öğrencilerin ortak kullanımına yönelik yeterli sayıda faaliyet odası bulunmamaktadır.

9-Bina girişleri ile koridor genişlikleri istenen asgari şartları taşımamaktadır.”

Evet şimdi 2. 3.4-5-6. Fotoğraflara bakalım.

Bu fotoğraflar Kredi ve Yurtlar Kurumu Konya Kız Öğrenci Yurduna ait fotoğraflar..

Daha bugün (04.10.2021) Bir yakınımın kızı devletimizin yerleştirdiği bu yurdu beğenmedi ve ayrıldı. Beğenmeme sebebi ise yurdun odalarının duvarlarında bile böceklerin (herhalde hamam böceği olsa gerek) yürümesi imiş.

Velhasılıkelam biraz da ağlayarak sızlayarak ve dahi ailesinin tek çocuğu olmasının avantajını kullanarak bu yurttan ayrılarak dört arkadaş özel bir daire (yani bildiğiniz konut-ev) kiralamışlar. Bu arada söylemeye gerek yok uyanık ev sahipleri böyle durumlarda fırsatı ganimet biliyorlar. Nitekim bizim kızımızın ev sahibi de öyle yapmış ve daireyi kişi başı 800 tl ye kiralamış kızlara.

Konya'da kiralık dairelerin fiyatlarını bilmem ama tahminim en fazla 2000 TL lik bir daireyi toplamda 3200 TL ye kakalamış.

Daire sahibi memnun tabii ki dairesini 3200 TL ye kakaladığı için.

Kızlar da 800 tl ye mis gibi bir dairede üstelik kendi arkadaşlarıyla ve dahi kafalarına göre takılacakları için memnun.

Kızların aileleri kızlarını memnun ettikleri için memnunlar ama sonra bir memnuniyetsizlik de başlıyor haliyle. Yani tatlı tatlı yemenin acı acı yellenme faslı başlıyor. Zira kızın barınma sorunu her ne kadar 800 ile halledilse de bunun yemesi var. İçmesi var. Evden okula yol parası var. Kızın özel ihtiyaçları var. Var oğlu var. Yani kızın yurttan ayrılması aileye pahalıya patlıyor.

Kızın yurttan ayrılması aileye pahalıya patlayınca aile de devlete patlıyor “ Ulan neden bizim evlatlarımızın rahat rahat severek ve isteyerek barınacağı yurtlar yapmıyorsunuz?” Diye.

Aile cebindeki yangının acısıyla bağırmaya başlayınca bazıları bu fırsatı değerlendirip yangının

üzerine benzinle gidiyor " Barınamıyoruz- Sokaktayız "Diyerek...

Şimdi denilebilir ki " Hocam! Bizzat kendin yazmışsın Gençlik ve Spor Bakanlığının Yurtlar ile ilgili raporunu.

Doğrudur kendim yazdım. Daha doğrusu yayınladım.

Şimdi gelin o raporu bir daha elimize alalım ama 1978-1983 yıllarına gidelim. Hem de şu anda Türkiye'nin en gelişmiş ve modern ilçelerinden Manavgat'a gidelim hep birlikte.

Manavgat'a bir üniversite öğrencisi değil bir öğretmen olarak ayak bastım ilk kez.

Önce dört katlı bir apartmanın terasındaki tek göz kerpiç dört duvar ve bir beton tavanı olan tavuk kümesinde yaşadım aylarca. Bu odada mutfak - lavabo - banyo ve benzeri lükslerin olmadığını söylemeye hacet yok. Tuvalet dışarıda 1 metrekare bir alanda tahtadan dört duvar. Banyomu tuvalette yapıyorum. Yemeği o minicik odanın içinde ufak bir tüpte yapıyorum ve söylemeye gerek yok odamdaki tüm elbiselerim yemek kokuyor.

Daha sonra bir başka eve(!) taşınıyorum ve o evde bir gün bir takırtıyla uyanıyorum ki evin zemininde ne görsem iyi? Yok yok fare değil. Onlarla haşır neşiriz. Yattığım yatağın içine bile giriyorlar hatta zaman zaman yorganın dışına çıkmış olan el veya ayak parmaklarını ısıyorlar. Sivrisinekler zaten bir çeşit zorunlu kan bankası. Kanımızın belli bir miktarını her gün her saat onlara vermek zorundayız. Tıkırtıyı yapan bunlar değil. Ya ne peki? Biliyorum kesinlikle inanmayacaksınız ama bir yengeç. Evet evet bir yengeç...Ben iki diğer öğretmen arkadaşımınla işte böyle bir evde yaşıyorum.

Ben Devletten her ay tıkr tıkr maaş alan bir devlet memuru olarak bu haldeyken benim daha orta 1. Sınıfta okuyan öğrencilerimin hallerini düşünün bir de.

Daha 11-12 yaşındaki çocuklar..Ta Gündoğmuş'tan- Akseki'den Manavgat'a okumak için gelmişler. Başlarında ana yok baba yok. Yaşadıkları evler benimkinden bin beter. Diyeceksiniz ki " Hocam ! Senin bahsettiğin o evlerden bin beteri nasıl olur? Gözlerinizi kapatın ve hayal etmeye çalışın. Hani yukarıdaki fotoğraflarda (7.8. Fotoğraflar) bazı gecekondu görüyorsunuz ya işte o evler benim orta okul 1. Sınıfta okuyan öğrencilerimin yaşadıkları evler yanında rezidans sayılır. Hayalin bile sınırlarının zorlandığının farkındayım ama aynen öyle...Okumak aşkına hem de 11-12 yaşlarından itibaren katlanılan çile işte böyle bir şey...

O çocuklar bir sene iki sene değil tam yedi sene (İmam-hatip liselerinde eğitim öğretim orta kısım dahil yedi sene sürüyordu) yaşadılar o evlerde. Diğer lise ve hatta orta okul öğrencilerinin

önemli bir kısmının durumları da farklı değildi.

Ama?

Ama 1978- 1983 yılları arasında o evlerde yaşayan çocuklar için hiç kimse veya hiç bir kurum bir rapor hazırlayıp

a) "Bu çocukların yaşadıkları evler depreme dayanıklı değil." demedi.

b) "Bu çocukların yaşadıkları evlerde yangına yönelik yağmurlama sistemi- yangına dayanıklı kapılar- mutfak ve dairelerde söndürme sistemi yok." Demedi.

c) "Bu çocukların yaşadıkları evlerde asansör niye yok?" diye sormadı hiç kimse.

d) Bu çocukların yaşadıkları evlerde su deposu- aydınlanma için jeneratör filan niçin yok kardeşim? " Diye soran olmadı. Zaten komik olurdu çoğu gaz lambası ile aydınlanan evlerde böyle isteklerde bulunmak.

e) Hastanelerde bile engelli tuvaletlerinin olmadığı o yıllarda haliyle öğrenci evlerinde niçin engelli odası- engelli tuvaleti- engelli lavabosu olmadığını sormak hiç kimsenin aklına bile gelmedi.

f) "Bu çocukların yemeklerini kim yapıyor Allah aşkına? Bu çocukların yaşadıkları evlerde lavabo- tuvalet- banyo neden yok? Diye merak edip araştıran da olmadı.

g) "Yahu bu çocukların niçin ayrı ayrı ayrı çalışma odaları yok? Bunlar derslerine nerede çalışacaklar? Ulan çocukların bir çalışma masaları bile yok. Portakal kasalarını masa yapmış üzerinde çalışıyorlar. Bu ne yahu?" Diye rapor yazan olmadı.

h) " Bu çocukların yaşadıkları bina girişleri ve koridor genişlikleri istenen asgari şartları taşıyor" demedi hiç kimse zira bina girişi aynen yolgeçen hanının girişi gibiydi. Koridor denen şeyin ise ne olduğunu bile bilmiyorlardı.

ı) Bu çocuklar kış mevsiminde hangi yakıtla ısınacak? Diye soran da olmadı. Çünkü hayırsever vatandaşların verdikleri bir kucak tahta parçası veya bazen doğrudan doğruya masa olarak kullandıkları tahta kasaları hata bazen ders kitaplarını- defterlerini ya da çöplerden topladıkları kağıtları yakıyorlardı.

Tüm bunlara yedi sene katlandılar ve okudular.

İçlerinden imamlar çıktı- mühendisler çıktı- iş adamları çıktı- hatta bürokratlar çıktı- akademisyenler çıktı...Pek çok değişik meslekten insanlar çıktı.

İşte o çocukların kendileri de velileri de bir Allah'ın günü " Barınamıyoruz-Sokaktayız" demediler. (Kaldı ki yaşadıkları evlerin sokakta yaşamaktan hiç bir farkı yoktu.)

O çocuklar hiç bir zaman " Hayat mı lan bu?" Demediler.

O çocuklar hamburger- tost- pizza gibi şeyleri hiç bilmediler. Eti Kurban bayramlarında ancak görebildiler ve yiyebildiler. O evlerde yaşarken çökelek peynir- yeşil soğan- bulgur pilavı (bulgur pilavı denebilirse tabii ki) ve bol bol patates yediler. Başka da bir şey bilmezlerdi yemek olarak. Ama her sofraya " Bismillah" ile oturdular " Ya Rabbi şükür." İle kalktılar.

Peki 1978-1983 yılları arası böyleydi de 1989-1996 yılları farklı mıydı?

Elbette pek çok okul- öğretmen ve öğrencisi açısından farklıydı ama benim görev yaptığım Akmeşe Yatılı İlköğretim okulu açısından daha da kötüydü. Zira yaşları 7 ile 15 arasında değişen 220 çocuk 9. Resimde gördüğünüz(9. Fotoğraf) o taş binada yatar kalkarlardı ve o binanın bir asansörünü geçtim kışın en soğuk aylarında bile yanan bir kaloriferi yoktu. Sobası yoktu. Yatakhanein içi komple ahşap olduğundan ve yer döşemeleri her sene tahtakurusuna karşı mazotla yıkandığından kışın soba yakılamıyordu.

Bazı çocuklar yedi yaşından on beş yaşına kadar tam sekiz sene okumak uğruna o sobasız- kalorifersiz- asansörsüz- yangın olduğu takdirde yağmurlama ile söndürme sistemi olmayan ve taa 1600 lü Yıllarda bir Ermeni ruhban okulu olarak yapılmış o tarihi binada barındılar ve her makarnaya- bulgur pilavına- nohuta- yeşil mercimeğe kaşık salladıklarında " Tanrımıza hamdolsun- Milletimiz var olsun" Diye dua ederek oturdular sofraya.

Ne kendileri ne velileri ne de bizzat devletin bakanlıkları " Böyle yatılı okul da olmaz böyle yatılı okul yatakhaneisi de olmaz" dediler.

Teftişe gelenler " Bu okulda ısınma sorunu var " demediler de " Dış cephesi çok kötü. Derhal boya- badana şart" dediler.

Kimse yanlış anlamasın ya da yazdıklarımı oraya buraya çekmesin. Siyaset yapmıyorum. Yazdığım bu yazının siyasetle bir ilgisi filan yok.

Bugün " Barınamıyoruz-Sokaktayız." Diyenler haklı mı haksız mı işin o tarafında da değilim. Ben sadece seneler önce insanımızın okumak ve okutmak uğruna nelere katlandıklarını bugün ise

nelere katlanamadıklarını anlatmaya çalışıyorum hepsi bu.